TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gruodžio 20 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – SESV 56 straipsnis – SESV 58 straipsnio 1 dalis – Paslaugos transporto srityje – Direktyva 2006/123/EB – Paslaugos vidaus rinkoje – Direktyva 2000/31/EB – Direktyva 98/34/EB – Informacinės visuomenės paslaugos – Tarpininkavimo paslauga, leidžianti naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle už mokestį nuosavą automobilį naudojantiems neprofesionaliems vairuotojams užmegzti ryšį su asmenimis, norinčiais keliauti mieste – Reikalavimas turėti leidimą“

Byloje C-434/15

dėl *Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona* (Barselonos komercinių bylų teismas Nr. 3, Ispanija) 2015 m. liepos 16 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2015 m. rugpjūčio 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**Asociación Profesional Elite Taxi**

prieš

**Uber Systems Spain SL**

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský ir E. Levits, teisėjai E. Juhász, A. Borg Barthet, D. Šváby (pranešėjas), C. Lycourgos, M. Vilaras ir E. Regan,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. lapkričio 29 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Asociación Profesional Elite Taxi*, atstovaujamos *abogados* M. Balagué Farré ir D. Salmerón Porras ir *procurador* J. A. López-Jurado González,

– *Uber Systems Spain SL*, atstovaujamos advokatų B. Le Bret ir D. Calciu ir *abogados* R. Allendesalazar Corcho, J. J. Montero Pascual, C. Fernández Vicién ir I. Moreno-Tapia Rivas,

– Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. A. Sampol Pucurull ir A. Rubio González,

* Proceso kalba: ispanų.

– Estijos vyriausybės, atstovaujamos N. Grünberg,

– Airijos, atstovaujamos E. Creedon, L. Williams ir A. Joyce, padedamų baristerio A. Carroll,

– Graikijos vyriausybės, atstovaujamos M. Michelogiannaki,

– Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas, G. de Bergues ir R. Coesme,

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. Stergiou ir M. Bulterman,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Suomijos vyriausybės, atstovaujamos S. Hartikainen,

– Europos Komisijos, atstovaujamos É. Gippini Fournier, F. Wilman, J. Hottiaux ir H. Tserepa-Lacombe,

– ELPA Priežiūros institucijos, atstovaujamos C. Zatschler, Ø. Bø ir C. Perrin,

susipažinęs su 2017 m. gegužės 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

**Sprendimą**

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 56 straipsnio, 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/34/EB, nustatančios informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką (OL L 204, 1998, p. 37, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337), iš dalies pakeistos 1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB (OL L 217, 1998, p. 18, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 21 t. p. 8) (toliau – Direktyva 98/34), 1 straipsnio, 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 339) 3 straipsnio ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36) 2 ir 9 straipsnių išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant A*sociación Profesional Elite Taxi* (toliau – *Elite Taxi*), kuri yra Barselonos miesto (Ispanija) taksi vairuotojų profesinė asociacija, ginčą su *Uber Systems Spain SL*, kuri yra su *Uber Technologies Inc*. susijusi bendrovė, dėl išmaniajam telefonui skirta programėle pastarosios teikiamos atlygintinos paslaugos nuosavą automobilį naudojantiems licencijų ir administracinių leidimų neturintiems neprofesionaliems vairuotojams, užmezgantiems ryšį su asmenimis, norinčiais keliauti mieste.

## Teisinis pagrindas

### *Sąjungos teisė*

*Direktyva 98/34*

3 Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punkte nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos turi šią reikšmę:

<…>

2. „Paslauga“ yra bet kuri informacinės visuomenės paslauga, t. y. paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu teikiama paslauga.

   Šiame apibrėžime:

   – „teikimas per atstumą“ reiškia, kad paslauga teikiama šalims nesant kartu vienoje vietoje,

   – „elektroninėmis priemonėmis“ – reiškia, kad iš pradžių paslauga elektronine įranga pasiunčiama ir priimama duomenims apdoroti (įskaitant skaitmeninį tankinimą) ir saugoti, o galutinai perduodama ir priimama laidais, radijo, optinėmis, kitomis elektromagnetinėmis priemonėmis,

   – „asmenišku paslaugų gavėjo prašymu“ reiškia, kad paslauga teikiama perduodant duomenis asmenišku prašymu.

   Neįtrauktų į šį apibrėžimą paslaugų orientacinis sąrašas pateiktas V priede.

<…>“

4 Remiantis 2015 m. rugsėjo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/1535, kuria nustatoma informacijos apie techninius reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarka (OL 241, 2015, p. 1), 10 ir 11 straipsniais, 2015 m. spalio 7 d. Direktyva 98/34 buvo panaikinta. Tačiau ši direktyva pagrindinėje byloje išlieka taikytina *ratione temporis*.

*Direktyva 2000/31*

5 Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte numatyta, kad šioje direktyvoje „informacinės visuomenės paslaugos“ – tai paslaugos, apibūdintos Direktyvos 98/34/EB 1 straipsnio 2 dalyje.

6 Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 2 ir 4 dalyse numatyta:

„2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

<…>

4. Valstybės narės gali imtis priemonių taikyti šio straipsnio 2 dalies išlygas konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, jei įvykdomos tokios sąlygos:

a) priemonės yra:
   i) būtinos dėl vienos iš toliau išvardytų priežasčių:

      – viešosios politikos, ypač baudžiamųjų nusikaltimų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ir persekiojimo už juos baudžiamąja tvarka, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su bet kokiu neapykantos skatinimu dėl rasės, lyties, religinių įsitikinimų ir tautybės bei atskirų asmenų žmogiškojo orumo žeminimą,

      – visuomenės sveikatos apsaugos,

      – visuomenės saugumo, įskaitant valstybės saugumą ir gynybą,

      – vartotojų, įskaitant investuotojus, apsaugos;
   ii) taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, kuri prieštarauja tikslams, nurodytiems i papunktyje, arba kuri kelia itin didelį pavojų, kad šių tikslų nebus paisoma;
   iii) proporcingos tiems tikslams;

b) prieš imdamasi šių priemonių ir nepažeisdama teisminių priemonių, įskaitant parengtinį nagrinėjimą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, valstybė narė:

   – paprašė šio straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės narės imtis priemonių, ir pastaroji tokių priemonių nesiėmė arba jos buvo nepakankamos,

   – pranešė Komisijai ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytai valstybei narei apie savo ketinimą imtis tokių priemonių.“

*Direktyva 2006/123*

7 Direktyvos 2006/123 21 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad „ši direktyva neturėtų būti taikoma transporto paslaugoms, įskaitant miesto transportą, taksi ir greitosios pagalbos transportą bei uostų paslaugas“.

8 Tos direktyvos 2 straipsnio 2 dalies d punkte nustatyta, kad ji netaikoma paslaugoms transporto srityje, įskaitant uosto paslaugas, patenkančioms į EB sutarties trečios dalies V antraštinės dalies, kuri tapo SESV trečios dalies VI antraštine dalimi, taikymo sritį.

9 Direktyvos 2006/123 III skyriaus „Teikėjų įsisteigimo laisvė“ 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės taiko leidimų išdavimo tvarką teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklai tik tuo atveju, jei yra įvykdytos šios sąlygos:

a) leidimų išdavimo tvarka nediskriminuoja paslaugų teikėjo;

b) būtinybė turėti leidimų išdavimo tvarką objektyviai pateisinta svarbiais visuomenės interesais;

c) tikslo negalima pasiekti taikant mažiau ribojančią priemonę, visų pirma todėl, kad *a posteriori* tikrinimas būtų atliekamas per vėlai, kad būtų tikrai veiksmingas.“

10 Direktyvos IV skyriuje „Laisvas paslaugų teikimas“ išdėstytas tos direktyvos 16 straipsnis, kuriame nustatyta tvarka, pagal kurią paslaugų teikėjai gali teikti paslaugas kitoje valstybėje narėje, nei patys yra įsisteigę.

### *Ispanijos teisė*

11 Barselonos aglomeracijoje taksi paslaugų teikimą reglamentuoja 2003 m. liepos 4 d. *Ley 19/2003 del Taxi* (Įstatymas Nr. 19/2003 dėl taksi paslaugų) (2003 m. liepos 16 d. DOGC Nr. 3926 ir 2003 m. rugpjūčio 8 d. BOE Nr. 189) ir 2004 m. liepos 22 d. *Reglamento Metropolitano del Taxi* (Reglamentas dėl taksi paslaugų Barselonos aglomeracijoje), kurį priėmė *Consell Metropolitá de l'Entitat Metropolitana de Transport de Barcelona* (Barselonos aglomeracijos transporto valdymo institucijos valdančioji taryba, Ispanija).

12 Minėto įstatymo 4 straipsnyje nurodyta:

„1. Miesto taksi paslaugas teikti galima iš anksto gavus licenciją, kuri jos turėtojui suteikia teisę teikti taksi paslaugas visais šiai veikslai vykdyti skirtais automobiliais.

2. Teisę teikti miesto taksi paslaugas suteikiančias licencijas išduoda savivaldybės arba tos vietovės, kur turi būti vykdoma veikla, kompetentingos vietos valdžios institucijos.

3. Norint teikti tarpmiestines taksi paslaugas, reikia gauti atitinkamą leidimą, jį išduoda už transporto sritį atsakinga regioninės vyriausybės ministerija.“

### Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 2014 m. spalio 29 d. *Elite Taxi* pareiškė ieškinį *Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona* (Barselonos komercinių bylų teismas Nr. 3, Ispanija), kuriame prašo šio teismo konstatuoti, jog *Uber Systems Spain* veikla pažeidžia galiojančius teisės aktus, yra apgaulinga veikla ir nesąžiningos konkurencijos atvejis, kaip tai suprantama remiantis 1991 m. sausio 10 d. *Ley 3/1991 de Competencia Desleal* (Įstatymas Nr. 3/1991 dėl nesąžiningos konkurencijos). *Elite Taxi* taip pat reikalauja nurodyti *Uber Systems Spain* nutraukti nesąžiningus veiksmus, kuriais kitoms grupės bendrovėms padedama teikiant rezervacijos pagal užsakymą paslaugas naudojantis mobiliaisiais įrenginiais ir internetu. Galiausiai ji prašo, kad šis teismas uždraustų *Uber Systems Spain* vykdyti šią veiklą ateityje.

14 *Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona* (Barselonos komercinių bylų teismas Nr. 3) visų pirma konstatavo, kad, nors *Uber Systems Spain* veiklą vykdo Ispanijoje, ši veikla susijusi su tarptautine platforma, o tuo pagrindu šios bedrovės veikla turi būti vertinama Europos Sąjungos lygmeniu. Šis teismas taip pat pažymi, kad nei *Uber Systems Spain*, nei aptariami neprofesionalūs transporto priemonių vairuotojai neturi licencijų ir leidimų, numatytų 2004 m. liepos 22 d. Reglamente dėl taksi paslaugų Barselonos aglomeracijoje.

15 *Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona* (Barselonos komercinių bylų teismas Nr. 3) mano, kad norint patikrinti, ar *Uber Systems Spain* ir su ja susijusių bendrovių (toliau kartu – *Uber*) veiksmai gali būti kvalifikuojami kaip nesąžiningi ir ar jais pažeidžiamos Ispanijos konkurencijos taisyklės, reikia patikrinti, ar *Uber* privalo turėti iš anksto išduotą administracinį leidimą. Šiuo tikslu reikia nustatyti, ar tos bendrovės teikiamos paslaugos turi būti laikomos transporto paslaugomis, informacinei visuomenei būdingomis paslaugomis ar šių dviejų paslaugų rūšių deriniu. Nuo nustatyto kvalifikavimo priklausytų galimybė jai nustatyti pareigą turėti iš anksto išduotą administracinį leidimą. Konkrečiai kalbant, prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad, jeigu aptariamai paslaugai taikoma Direktyva 2006/123 arba Direktyva 98/34, *Uber* veiksmai negalėtų būti laikomi nesąžiningais.

16 Dėl šio aspekto tas teismas nurodo, kad *Uber* susisiekia ar užmezga ryšį su neprofesionaliais vairuotojais, kuriems pateikia keletą elektroninių priemonių, t. y. sąsają, kuri jiems savo ruožtu suteikia galimybę užmegzti ryšį su asmenimis, kurie nori keliauti mieste ir kuriems ši paslauga prieinama naudojantis to paties pavadinimo programėle. *Uber* veiklą vykdo siekdama pelno.

17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą jokiu būdu nesusijęs su faktinėmis aplinkybėmis – jis susijęs tik su aptariamos paslaugos teisiniu kvalifikavimu.

18 Todėl *Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona* (Barselonos komercinių bylų teismas Nr. 3) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar, atsižvelgiant į tai, kad [Direktyvos 2006/123] 2 straipsnio 2 dalies d punkte nustatyta, jog ši direktyva netaikoma paslaugoms transporto srityje, siekiant pelno [*Uber Systems Spain*] vykdoma tarpininkavimo tarp lengvųjų automobilių savininkų ir asmenų, kuriems reikia mieste judėti iš vienos vietos į kitą, veikla, kurią vykdydama ji valdo ir tvarko informacinių technologijų priemones, t. y. sąsają ir programinę įrangą („išmaniuosius telefonus ir technologijų platformas“, kaip nurodo [*Uber Systems Spain*]), kuriomis naudodamiesi šie asmenys gali užmegzti ryšį, turi būti laikoma transporto veikla, elektronine tarpininkavimo paslauga ar informacinei visuomenei priskiriama paslauga, kaip tai suprantama pagal [Direktyvos 98/34] 1 straipsnio 2 punktą?

2. Ar, nustatant šios veiklos teisinį statusą, ši veikla gali būti iš dalies laikoma informacinės visuomenės paslauga ir, jeigu taip, ar elektroninei tarpininkavimo paslaugai turi būti taikomas laisvo paslaugų teikimo principas, įtvirtintas Sąjungos teisėje, t. y. SESV 56 straipsnyje ir direktyvose [2006/123] ir [2000/31]?

3. Jei Teisingumo Teismas nuspręstų, kad *Uber Systems Spain* teikiama paslauga nėra transporto paslauga ir dėl tos priežasties ji patenka į Direktyvos 2006/123 taikymo sritį, ar 1991 m. sausio 10 d. Įstatymo Nr. 3/1991 dėl nesąžiningos konkurencijos 15 straipsnis dėl konkurencinę veiklą reglamentuojančių normų pažeidimo prieštarauja šiai direktyvai, konkrečiai – jos 9 straipsniui dėl įsisteigimo laisvės ir leidimų tvarkos tiek, kiek jame daroma nuoroda į nacionalinės teisės aktus ar teisės nuostatas, neatsižvelgiant į tai, kad licencijų, leidimų ar patvirtinimų gavimo tvarka jokiu atveju negali riboti ar būti neproporcinga, t. y. negali nepagrįstai apriboti įsisteigimo laisvės principo?

4. Jeigu būtų patvirtinta, kad Direktyva [2000/31] taikoma *Uber Systems Spain* teikiamai paslaugai, ar ribojimai, kuriuos valstybė narė taiko laisvei teikti elektroninę tarpininkavimo paslaugą iš kitos valstybės narės reikalaudama gauti leidimą ar licenciją arba remdamasi pagal nacionalinės teisės aktus dėl nesąžiningos konkurencijos priimtu teismo nurodymu nutraukti elektroninės tarpininkavimo paslaugos teikimą, yra tinkamos priemonės, kurios yra Direktyvos [2000/31] 3 straipsnio 2 dalies išimtis pagal tos direktyvos 3 straipsnio 4 dalį?“

**Dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos**

19 *Elite Taxi* teigia, kad *Uber* teikiamos paslaugos teisinis kvalifikavimas nepatenka į Teisingumo Teismo jurisdikciją, nes toks kvalifikavimas reiškia, kad priimamas sprendimas dėl faktinių aplinkybių. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į pateiktus klausimus.

20 Šiuo klausimu reikia priminti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas aiškiai nurodė, kaip minėta šio sprendimo 17 punkte, kad jo klausimai susiję ne su pagrindinės bylos faktinių aplinkybių konstatavimu ar vertinimu, o tik su aptariamos paslaugos teisniu kvalifikavimu. Šio teismo nustatytų faktinių aplinkybių kvalifikavimas pagal Sąjungos teisę reiškia šios teisės aiškinimą, kuris

patenka į Teisingumo Teismo jurisdikciją pagal SESV 267 straipsnyje nustatytą procedūrą (šiuo klausimu žr. 2015 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Banif Plus Bank*, C-312/14, EU:C:2015:794, 51 ir 52 punktus).

21 Todėl Teisingumo Teismas turi jurisdikciją nagrinėti pateiktus klausimus.

## Dėl prejudicinių klausimų

### *Dėl priimtinumo*

22 Ispanijos, Graikijos, Nyderlandų, Lenkijos ir Suomijos vyriausybės, Europos Komisija ir ELPA Priežiūros institucija teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepakankamai tikslus, kiek tai susiję tiek su taikytinais nacionalinės teisės aktais, tiek su pagrindinėje byloje nagrinėjama veikla.

23 Dėl šio klausimo reikia priminti, kad atsisakyti pateikti atsakymą į nacionalinio teismo pateiktą prejudicinį klausimą Teisingumo Teismas gali, tik jei akivaizdu, kad prašymas išaiškinti Sąjungos teisę visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, kai problema hipotetinė arba kai Teisingumo Teismui nežinomos faktinės aplinkybės ar teisiniai pagrindai, būtini, kad jis galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (2017 m. birželio 27 d. Sprendimo *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 25 punktas).

24 Dėl pastarojo aspekto pažymėtina, jog siekiant pateikti Sąjungos teisės išaiškinimą, kuris būtų naudingas nacionaliniam teismui, reikia, kaip pažymėta Teisingumo Teismo procedūros reglamento 94 straipsnio a ir b punktuose, kad nacionalinis teismas pakankamai tiksliai nurodytų faktines aplinkybes ir taikomą teisę, susijusią su jo pateikiamais klausimais, arba bent paaiškintų šiuos klausimus pagrindžiančias faktines prielaidas (žr. 2017 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Lobkowicz*, C-690/15, EU:C:2017:355, 28 punktą).

25 Be to, pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją sprendimuose dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikta informacija turi ne tik leisti Teisingumo Teismui pateikti naudingus atsakymus, bet ir suteikti valstybių narių vyriausybėms ir kitiems suinteresuotiesiems asmenims galimybę pateikti pastabas pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnį. Teisingumo Teismas turi užtikrinti, kad ši galimybė būtų išsaugota, nes pagal šį straipsnį suinteresuotiesiems asmenims pateikiami tik sprendimai dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą kartu su vertimu į kiekvienos valstybės narės oficialiąją kalbą, tačiau nepateikiami nacionalinės bylos dokumentai, kuriuos prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas prireikus perduoda Teisingumo Teismui (2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Pillbox 38*, C-477/14, EU:C:2016:324, 26 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

26 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą tikrai labai glaustai pateiktos reikšmingos nacionalinės teisės aktų nuostatos, tačiau juo remiantis vis dėlto galima identifikuoti tas nuostatas, kurios gali būti taikomos pagrindinėje byloje nagrinėjamos paslaugos teikimui ir kuriomis remiantis galima daryti išvadą, kad šiuo tikslu reikia iš anksto gauti licenciją arba administracinį leidimą.

27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo išdėstytas *Uber* teikiamos paslaugos aprašas, kurio turinys išdėstytas šio sprendimo 16 punkte, taip pat yra pakankamai tikslus.

28 Galiausiai, remdamasis Procedūros reglamento 94 straipsnio c punktu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas tiksliai išdėsto priežastis, dėl kurių jam kilo klausimų dėl Sąjungos teisės aiškinimo.

29 Todėl reikia pripažinti, kad nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nurodytos faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis remdamasis Teisingumo Teismas gali pateikti naudingą atsakymą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, o suinteresuotieji asmenys tinkamai išreikšti nuomonę dėl Teisingumo Teismui pateiktų klausimų, kaip nustatyta šio sprendimo 25 punkte primintoje jurisprudencijoje.

30 Beje, Lenkijos vyriausybei kyla abejonių dėl, be kita ko, SESV 56 straipsnio taikymo šioje byloje, nes pagrindinėje byloje nagrinėjamas atvejis yra vidaus teisės reikalas.

31 Tačiau remiantis nutartimi dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, konkrečiai kalbant, šio sprendimo 14 punkte nurodytais aspektais, ir kitais Teisingumo Teismo turimais bylos dokumentais galima teigti, kad pagrindinėje byloje dėl aptariamos paslaugos teikimo tarpininkauja bendrovė, kuri veikia iš kitos valstybės narės teritorijos, t. y. iš Nyderlandų Karalystės.

32 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimas yra priimtinas.

### *Dėl esmės*

33 Pirmuoju ir antruoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar SESV 56 straipsnis, aiškinamas atsižvelgiant į SESV 58 straipsnio 1 dalį, ir Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies d punktas bei Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktas, į kurį daroma nuoroda Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte, turi būti aiškinami taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama tarpininkavimo paslauga, kurios tikslas naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle už užmokestį padėti užmegzti ryšį nuosavą transporto priemonę naudojantiems neprofesionaliems vairuotojams ir asmenims, pageidaujantiems keliauti mieste iš vienos vietos į kitą, turi būti kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, kaip tai suprantama pagal SESV 58 straipsnio 1 dalį, ir dėl tos priežasties jai neturi būti taikomas SESV 56 straipsnis, Direktyva 2006/123 ir Direktyva 2000/31, ar, priešingai ši paslauga patenka į SESV 56 straipsnio, Direktyvos 2006/123 ir Direktyvos 2000/31 taikymo sritį.

34 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tarpininkavimo paslauga, kurios esmė yra padėti užmegzti ryšį nuosavą transporto priemonę naudojančiam neprofesionaliam vairuotojui ir asmeniui, kuris nori mieste keliauti iš vienos vietos į kitą, iš principo yra paslauga, kuri skiriasi nuo transporto paslaugos, kurios esmė yra fizinis asmenų ar prekių vežimo iš vienos vietos į kitą veiksmas naudojant transporto priemonę. Reikia pridurti, kad kiekviena iš šių paslaugų atskirai gali būti susieta su skirtingomis direktyvomis ar SESV nuostatomis dėl laisvo paslaugų teikimo, kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

35 Taigi tarpininkavimo paslauga, kuri leidžia naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle perduoti informaciją apie transporto paslaugos rezervaciją keleiviui ir nuosavą transporto priemonę naudojančiam neprofesionaliam vairuotojui, kuris teiks vežimo paslaugą, iš esmės atitinka kriterijus, kad galėtų būti kvalifikuojama kaip „informacinės visuomenės paslauga“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktą, į kurį daroma nuoroda Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte. Tarpininkavimo paslauga, kaip numatyta minėtoje Direktyvos 98/34 nuostatoje, yra „paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu teikiama paslauga“.

36 O nekolektyvinio miesto transporto paslauga, kaip antai taksi paslauga, turi būti kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies d punktą, aiškinamą atsižvelgiant į tos direktyvos 21 konstatuojamąją dalį (šiuo klausimu žr. 2015 m. spalio 1 d. Sprendimo *Trijber ir Harmsen*, C-340/14 ir C-341/14, EU:C:2015:641, 49 punktą).

37 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagrindinėje byloje aptariama paslauga negali būti trumpai apibūdinta kaip tarpininkavimo paslauga, kurios esmė naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle padėti užmegzti ryšį nuosavą transporto priemonę naudojančiam neprofesionaliam vairuotojui ir asmeniui, norinčiam mieste keliauti iš vienos vietos į kitą.

38 Iš tiesų, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo apibūdintu atveju, kai keleivių vežimo paslaugą teikia nuosavas transporto priemones naudojantys vairuotojai, tarpininkavimo paslaugos teikėjas tuo pat metu sukuria miesto transporto paslaugos pasiūlą, kuri yra prieinama būtent elektroninėmis priemonėmis, kaip antai pagrindinėje byloje aptariama programėle, ir kurios bendrą veikimą jis organizuoja taip, kad ja galėtų naudotis asmenys, norintys pasinaudoti šia pasiūla kelionės mieste tikslais.

39 Dėl šio aspekto pažymėtina, kad remiantis Teisingumo Teismo turima informacija darytina išvada, kad *Uber* tarpininkavimo paslauga grindžiama nuosavas transporto priemones naudojančių neprofesionalių vairuotojų, kuriems ši bendrovė suteikia programėlę, be kurios, viena vertus, tie vairuotojai negalėtų teikti transporto paslaugų ir, kita vertus, mieste iš vienos vietos į kitą norintys keliauti asmenys negalėtų pasinaudoti tų vairuotojų paslaugomis, sąrašu. Be to, *Uber* daro lemiamą įtaką sąlygoms, kuriomis tie vairuotojai teikia paslaugą. Dėl pastarojo aspekto reikia pažymėti, jog, be kita ko, matyti, kad *Uber*, naudodamasi tokio pat pavadinimo programėle, nustato bent maksimalią pavėžėjimo kainą, kurią ši bendrovė ima iš kliento prieš tai dalį tos sumos pervedusi neprofesionaliam transporto priemonės vairuotojui, ir kad ji atlieka tam tikrą transporto priemonių kokybės ir jų vairuotojų bei jų elgesio kontrolę ir, jei reikia, gali nebeleisti jiems teikti paslaugos.

40 Taigi ši tarpininkavimo paslauga turi būti laikoma bendros paslaugos, kurios pagrindinis elementas yra transporto paslauga, sudedamąja dalimi ir dėl tos priežasties kvalifikuojama ne kaip „informacinės visuomenės paslauga“ pagal Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktą, į kurį daroma nuoroda Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte, o kaip „paslauga transporto srityje“ pagal Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies d punktą.

41 Beje, toks kvalifikavimas gali būti pagrįstas Teisingumo Teismo jurisprudencija, kurioje nustatyta, kad sąvoka „paslauga transporto srityje“ apima net tik pačią transporto paslaugą, bet ir bet kokią paslaugą, susijusią su fiziniu asmenų ar prekių perkėlimu iš vienos vietos į kitą naudojant transporto priemonę (šiuo klausimu žr. 2015 m. spalio 15 d. Sprendimo *Grupo Itevelesa ir kt.*, C-168/14, EU:C:2015:685, 45 ir 46 punktus ir 2017 m. gegužės 16 d. Nuomonės 2/15 (Laisvosios prekybos susitarimas su Singapūru), EU:C:2017:376, 61 punktą).

42 Todėl Direktyva 2000/31 netaikytina pagrindinėje byloje nagrinėjamai tarpininkavimo paslaugai.

43 Kadangi ši paslauga kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, jai taip pat netaikoma Direktyva 2006/123, nes pagal tos direktyvos 2 straipsnio 2 dalies d punktą ši paslaugų rūšis priskiriama prie paslaugų, kurios aiškiai nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

44 Beje, kadangi pagrindinėje byloje aptariama tarpininkavimo paslauga kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, jai taikomas ne SESV 56 straipsnis dėl laisvo paslaugų teikimo apskritai, o SESV 58 straipsnio 1 dalis, t. y. speciali nuostata, kurioje nustatyta, kad „laisvę teikti paslaugas transporto srityje reglamentuoja transportui skirtos antraštinės dalies nuostatos“ (šiuo klausimu žr. 2010 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Yellow Cab Verkehrsbetrieb*, C-338/09, EU:C:2010:814, 29 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

45 Taigi, remiantis SESV, laisvo paslaugų teikimo principas turi būti taikomas įgyvendinant bendrąją transporto politiką (2010 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Yellow Cab Verkehrsbetrieb*, C-338/09, EU:C:2010:814, 30 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

46 Tačiau reikia konstatuoti, kad dėl nekolektyvinio miesto transporto paslaugų ir dėl su jomis neatsiejamai susijusių paslaugų, kaip pagrindinėje byloje aptariama tarpininkavimo paslauga, Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba nepriėmė bendrųjų taisyklių ir kitų priemonių SESV 91 straipsnio 1 dalies pagrindu.

47 Tuo remiantis darytina išvada, kad pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę valstybės narės turi reglamentuoti tarpininkavimo paslaugų, kaip aptariama pagrindinėje byloje, teikimo sąlygas laikydamosi bendrųjų SESV taisyklių.

48 Todėl į pirmąjį ir antrąjį klausimus reikia atsakyti taip, kad SESV 56 straipsnis, aiškinamas atsižvelgiant į SESV 58 straipsnio 1 dalį, ir Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies d punktas bei Direktyvos 98/34 1 straipsnio 2 punktas, į kurį daroma nuoroda Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte, turi būti aiškinami taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama tarpininkavimo paslauga, kurios tikslas naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle už užmokestį padėti užmegzti ryšį nuosavą transporto priemonę naudojantiems neprofesionaliems vairuotojams ir asmenims, pageidaujantiems keliauti mieste iš vienos vietos į kitą, turi būti laikoma neatsiejamai susijusia su transporto paslauga ir dėl tos priežasties kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, kaip tai suprantama pagal SESV 58 straipsnio 1 dalį. Todėl ši paslauga nepatenka į SESV 56 straipsnio, Direktyvos 2006/123 ir Direktyvos 2000/31 taikymo sritį.

49 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį ir antrąjį klausimus, į trečiąjį ir ketvirtąjį klausimus, kurie pateikti tam atvejui, jeigu būtų taikomos Direktyva 2006/123 ir Direktyva 2000/31, atsakyti nereikia.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

50 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

**SESV 56 straipsnis, aiškinamas atsižvelgiant į SESV 58 straipsnio 1 dalį, ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 2 straipsnio 2 dalies d punktas bei 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/34/EB, nustatančios informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką, su pakeitimais, padarytais 1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB, 1 straipsnio 2 punktas, į kurį daroma nuoroda 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 2 straipsnio a punkte, turi būti aiškinami taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama tarpininkavimo paslauga, kurios tikslas naudojantis išmaniajam telefonui skirta programėle už užmokestį padėti užmegzti ryšį nuosavą transporto priemonę naudojantiems neprofesionaliems vairuotojams ir asmenims, pageidaujantiems keliauti mieste iš vienos vietos į kitą, turi būti laikoma neatsiejamai susijusia su transporto paslauga ir dėl tos priežasties kvalifikuojama kaip „paslauga transporto srityje“, kaip tai suprantama pagal SESV 58 straipsnio 1 dalį. Todėl ši paslauga nepatenka į SESV 56 straipsnio, Direktyvos 2006/123 ir Direktyvos 2000/31 taikymo sritį.**

Parašai.